

Bláznivý paragraf, který úplně změnil občanské vztahy. V Pospíšilově zákoníku. Advokátka Kovářová se před lidmi chytala za hlavu, Hampl se přidal

- CZ24 News | 27. října 2021

ČESKO: Svět je plný mimoňů a právo je debilita. Dnes rodiče nemusí posílat děti do školy, ale rovnou na sociálku - a nic se neděje. Jdou za svým - pro jiné pofiderním - štěstím, kterému nesmíme bránit. Bývalá ministryně spravedlnosti Daniela Kovářová si povídala s několika desítkami občanů v obřadní síni obce Štěnovice na jižním Plzeňsku. Přizvukoval ji sociolog Petr Hampl, který podle svých slov závidí Kovářové, že může ve svém bydlišti na radnici takto besedovat. To v jeho bydlišti by prý bylo zcela nemožné.

Popisek: **JUDr. Daniela Kovářová**

Na úvod svého vystoupení exministryně uvedla k obci Štěnovice následující: „Žiji tady už 27 let. Deset let jsem dělala právní podporu obecnímu úřadu a vedla jsem tady přestupkovou komisi. Dělala jsem tady různé smlouvy na různé pozemky pro různé lidi. Tady, v obřadní síni, se přijímaly na svět moje dvě děti, kterým je teď 21 a 26 let. Pak jsem zasedala ve volebních komisích a mnohokrát jsem tu volila,“ zavzpomínala dojatě.

Být řádným občanem se dnes nenosí

„Dříve jsem žila v tom, že mám plnit své povinnosti, být řádným občanem, musím se učit, abych se dostala na školu a měla nějaké dobré místo. Ta doba se tak strašně změnila!“ povzdechla si Kovářová. „Mám pocit, že se děje něco se vztahy a třicet let se jimi zabývám. Rozvádím klienty nebo jim rozmlouvám rozvody. Snažím se být objektivní a všechny poznatky jsou moje třicetiletá zkušenost.“

Doba se podle Kovářové posunula v tom, „...že když jsem byla holka, tak společnost byla řízena tradicemi a zvyky a ty říkaly, jak se k sobě mají lidé chovat. Bylo poměrně jasné, jak se chovají muži

a ženy, kdo je muž a žena – dnes to tedy není moc jasné. Tady na obecním úřadě jsou záchody stále pro muže a ženy a chválabohu ne pro další. Tady na vesnici je jasné, kdo je ten samec a samice, jak se lidé rodí a umírají, nedělá se vzrůšo, když někdo klepne králíka či slepici. Ta doba před dvaceti, třiceti lety, jak bylo jasné, kdo je muž a kdo je žena, kdo je řádný občan či jak se máme chovat ke starým lidem, tak bylo i jasné, jak se máme chovat k dětem.“

A pokračovala: „Já se pamatuji, že když jsem chodila se svými dětmi tady po vsi, tak ty děti zdravily, bylo jasné, že ty, které zdravily, jsou řádně vychované a kdyby nějaké dítě nezdravilo, tak kterýkoliv dospělý by jim řekl: ‚Hele, ty nezdravíš!‘ Dnes se to všechno změnilo.“

Jdi za štěstím? I přes mrtvoly?

„Máme nový občanský zákoník, který je účinný od roku 2014, takže není nový, a tam je v paragrafu 3 odstavec 1 věta, že ‚každý člověk má právo brát se za své štěstí.‘“, připomněla exministrně paragraf z velkého kodexu, o jehož přijetí se zasadil ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil.

„To je ta samá věta, kterou známe z americké ústavy. Když se ten občanský zákoník tvořil, tak jsme si jako právníci kolem říkali – to je nějaká psina, brát se o své štěstí, to je jako starobylá formulace. Tak ať to tam je, nic se neděje, ten zákon má 3000 paragrafů, tak takový jeden divný, beletristický, tam může být. Tohle je ale ta nejdůležitější věta, jak to vidím já jako rodinný advokát,“ pokračovala dále Kovářová.

§ 3

(1) Soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým.

(2) Soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že

- a) každý má právo na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí,
- b) rodina, rodičovství a manželství požívají zvláštní zákonné ochrany,
- c) nikdo nesmí pro nedostatek věku, rozumu nebo pro závislost svého postavení utrpět nedůvodnou újmu; nikdo však také nesmí bezdůvodně těžit z vlastní neschopnosti k újmě druhých,
- d) daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny,
- e) vlastnické právo je chráněno zákonem a jen zákon může stanovit, jak vlastnické právo vzniká a zaniká, a
- f) nikomu nelze odepřít, co mu po právu náleží.

(3) Soukromé právo vyvěrá také z dalších obecně uznaných zásad spravedlnosti a práva.

„Protože z toho plyne, že dnes už není žádná norma, tradice, která před 30 lety velela, že muži jsou muži, ženy jsou ženy, vychované dítě se nějak chová, tak dnes si každý rodič může vychovávat svoje dítě, jak chce. Když se rozvádějí, tak každá cesta za štěstím, každá otcovská a každá mateřská, je stejně dobrá. Jestli jeden z rodičů říká, že řízek je v pořádku a druhý řekne, že ne, že vegetariánství je v pořádku, tak soud neřekne ani popel. Když jeden řekne, že bude věřit v mého křesťanského boha a ten druhý v mého islámského boha, je to v pořádku. Když jeden z rodičů řekne – ty budeš chodit do školy a budeš zdravit staré lidi a ten druhý – ty se nemusíš učit, nemusíš mít žádnou školu a můžeš

ležet na kavalci a přepínat bednu a sociální stát tě bude živit, tak je to také v pořádku a také je to cesta," šokovala mnohé bývalá ministryně spravedlnosti.

„Dnes už žádný soudce neřekne – ty jsi lepší otec, ty jsi lepší matka, protože máme zákaz diskriminace a nemůžeme nikdy nikoho diskriminovat, ani toho, kdo se chová vyloženě nemorálně či páchá trestnou činnost – kdepak, to je stejný otec jako matka. To stírání tradičních společenských rolí způsobuje, že dnes vlastně nikdo neví, co je vlastně v pořádku, protože se setřela norma a nesmíme nikoho diskriminovat. A z toho plyne, že s těmi vztahy je problém, protože lidé nevědí, co od těch druhých mají čekat.“

Muž je tvor na odpis?

„Teď si troufnu přihrát si svoji antigenderovou polívčičku, protože já si skoro myslím, že dnešní svět podporuje ženy. My ženy zvládneme všechno, jsme samozřejmě lepší než vy muži, protože dáváme život, byť by bez vás nebyl, ale všechny nové výzvy a role zvládneme. Můžeme velet armádám, dokážeme být manželkami, ale muži mají problém. Teď neví, co se od nich čeká. Celá staletí muži dobývali a dnes je to trestné. U těch, kteří jsou vyloženě agresivní, tak ti budou agresivní dál, ale ti slušně vychovaní mají velké obavy, co si vlastně mohou dovolit. Zatímco ženy jdou dopředu,“ konstatovala Kovářová.

„Já jsem svou dceru vychovávala ve svém feministickém období, takže ona je jasná, přesná, jde za svým cílem, vše má přesně narýsováno, je krásná a muži se jí bojí. Říká – mohu na kteréhokoliv muže ukázat a říci mu, aby se mnou šel. Věc, kterou já bych nedokázala říci,“ konstatovala právnička a spisovatelka Kovářová.

Blahá nevědomost!

„Myslím, že nový občanský zákoník jste nikdo nemohl celý číst. Já jsem jej četla mnohokrát a pokaždé, když jej otevřu, tak tam objevím paragraf, který jsem ještě neviděla. Jen pasáž, která se týká rodinného práva, má 380 paragrafů. Nikdo z vás nevíte, co v tom zákoníku všechno je a jak vlastně můžete žít, aniž byste věděli, co v tom zákoně je. Buďte rádi, že nevíte! Kdybych vám řekla, co tam všechno vlastně je – mimochodem, tam je asi 25 paragrafů jen pro manžela. Takže tady máme paralelní úpravu, která na vás dopadá a vy to vůbec nevíte,“ nepřestávala překvapovat auditorium Kovářová.

„Z tohoto pohledu je právo úplně debilní systém, asi jako matematika. Řada věcí, které jsme se učili, už neplatí. Ale já vás uklidním – právo na vás ve skutečnosti takový vliv nemá. Lidé se nechovají podle práva, ale podle toho, jak se chovají ostatní lidé. Učíme se nápodobou.“

Každodenní radost podle bývalé ministryně spravedlnosti vůbec nesouvisí s penězi. „A nenechte si vnutit radost někoho jiného. Celý svět je plný mimoňů, žijeme s nimi. Před 30 lety se všichni chovali plus minus podobně a respektovali tradice. Takže nebylo vidět, že jsou to takové mimoňové.“

„Po všech těch výzkumech vůbec nechápu, že soudci naprosto běžně odsuzují v trestních i ostatních věcech, na základě svědectví svědků nebo účastníků, protože to je úplně na vodě. Výzkumy dokazují, jak člověk dokáže svoji vzpomínku změnit, třeba jenom, jestliže je mu nepříjemná, a tak sám sebe přesvědčí, že to bylo jinak. A strašně jednoduše se dají vzpomínky manipulovat druhým člověkem. Uvidíme, zda ve světě záznamů a on-line přenosů budou zachované, jenže ty jdou zas hacknout. Takže jak z toho ven? Zavést nějaký automat, který bude spravedlivý?“ položila si řečnickou otázku Kovářová.

Relativita vzpomínek, aneb pravda v zapomnění

Na to reagoval Petr Hampl: „Problémem jsou dlouhé soudy. Něco se stane, vyšetřování proběhne pár měsíců po tom, kdy paměť je ještě relativně snad spolehlivá. A pak je odvolala po dvou letech. V USA je při trestu smrti odvolávka po deseti, patnácti letech. Vždy to pak narazí na to, že už nikdo po deseti letech nedokáže naprosto přesně říci, jestli to viděl a co vlastně viděl, zda si to nevybavuje z médií a v tom je paměť problematická.“

Kovářová poté reagovala slovy: „Vezměte si, že mimořádný opravný prostředek v justici v civilních i trestních věcech, což je obnova řízení, a tam může kdykoliv i po letech přijít nový svědek a říci – já jsem to viděl, mám nové informace a po těch letech jej vyslychají, jako kdyby to viděl v tu danou chvíli. Pokud neexistuje důkaz o tom, že by to byla nepravda, tak se to svědectví bere jako pravdivé. A to mne opravdu děsí.“

„A to je v případě Me Too, kdy vám někdo před 26 lety sáhl na koleno!“

„My ženy za to ještě nejsme perzekvovány,“ opáčila Koářová. „V případě mužů ale po těch 26 letech by ve všech trestních věcech to bylo dávno promlčeno. A po těch letech žádný soud nebude, ale vyhodí vás ze všech míst a zničí vám pověst,“ uvedla v závěru svého vystoupení Daniela Kovářová.

Zdroj: parlamentnilisty